

Daniel Maria Piras, từ thanh niên nghiện ngập trở thành tu sĩ Phanxicô

Hồng Thủy

các tu sĩ Phanxicô - AFP

Daniel Maria Piras là một thầy dòng Phanxicô trẻ thuộc tỉnh dòng Umbria, nước Ý. Ôn gọi tu trì của thầy Daniel là câu chuyện được đánh dấu bởi đau khổ, đức tin và quyền năng của Thiên Chúa. Nó là câu chuyện của Tin Mừng: Chúa Kitô, niềm hy vọng của chúng ta, đã sống lại. Người yêu tôi và trao ban chính Người cho tôi. Thầy Marie kể lại cuộc đời mình:

“Ngày từ khi tôi còn là một đứa bé, vì những khó khăn về tài chính, gia đình tôi đã có những khó khăn trong các mối liên hệ giữa các thành viên trong gia đình, đặc biệt là giữa cha mẹ của tôi. Khi học xong trung học đệ nhất cấp, tôi bắt đầu làm việc cùng với cha ở công ty xây dựng của ông. Đồng thời, để chạy trốn khỏi những vấn đề phức tạp của gia đình mình, tôi bắt đầu làm bạn với những người xấu: để theo kịp họ, tôi bắt đầu uống rượu, dùng ma túy. Tôi cũng dùng ma túy để quên đi nỗi đau trong trái tim mình.

Năm lên 16, tôi đã bị nghiện ngập. 7 năm trời, tôi không thể thoát ra được sự đeo đẳng của ma túy. Biết mình đang phạm một lỗi lầm, nhưng tôi đã rơi vào cái vòng tội lỗi và không thể thoát ra. Tôi quá thiếu ý chí và ngay cả nếu muốn thoát ra khỏi nó, tôi nhận ra là đã quá trễ và thiếu kiên quyết. Tôi đã nói chuyện với các nhà tâm lý và cố dùng thuốc để cai nghiện, nhưng kết quả không được bao nhiêu.

Lúc đầu tôi cố dấu những khó khăn của mình, nhưng rồi tình trạng tồi tệ hơn và cha mẹ tôi cũng biết được những gì đang xảy ra với tôi. Mẹ của tôi đã khuyến khích tôi. Bà ở bên

cạnh và vẫn yêu thương tôi như lúc trước. Trước đây mẹ của tôi cũng đã rời bỏ nhà thờ, nhưng trong những năm gần đây, vì mối quan hệ đau khổ với cha tôi, bà đã quay lại nhà thờ và đón nhận thánh giá của bà... Sau khi bị mất việc, cha tôi rơi vào tình cảnh rất khó khăn. Mẹ tôi tìm được sự an ủi và được một nhóm bạn cầu nguyện kinh Mân côi chia sẻ nỗi đau. Vì vậy Đức Maria đã dẫn bà trở lại với con trai của bà: bà tìm được trong cầu nguyện, trong Lời Chúa và trong các bí tích sức mạnh chịu đựng nỗi đau. Bà đã quyết định ở bên cạnh chồng và yêu thương ông dù cho mọi chuyện đã xảy ra. Bà đã ôm lấy thánh giá mà Chúa muốn bà vác. Điều này đã cho phép Chúa mang ơn cứu độ của Người đến cho gia đình chúng tôi và làm cho mọi sự trở nên mới mẻ.

Tình yêu của mẹ tôi đã thay đổi cha tôi và cuộc sống của bà cũng hướng người em gái của tôi vào hành trình đức tin, đó là nữ tu Chiara the Redeemed. Sau khi cảm nghiệm được tình yêu của Chúa Kitô, một ngày kia khi đến thăm đan viện của các nữ tu Clara, em gái tôi đã nghe tiếng Chúa Giêsu mời gọi đi theo Người trong ơn gọi đặc biệt này. Tháng 10 năm 2005, Chiara đã gia nhập đan viện. Vào lúc đó, tôi đang trải qua kinh nghiệm về sự chết, nhưng chứng từ của mẹ và em gái tôi đã dẫn tôi trở về với chính mình và cầu xin cứu giúp. Tôi bắt đầu gọi tên Chúa Giêsu!

Một điều không thể tưởng tượng đã xảy ra... Từ 25-26 tháng 11 năm 2006 có một Hội nghị về Canh tân trong Thánh Linh được tổ chức tại Sardinia. Mẹ tôi rủ tôi cùng đi và tôi đã đi với bà. Tôi hy vọng Chúa sẽ giúp tôi thoát khỏi tình cảnh của mình, nhưng tôi rất yếu đuối. Câu 14 của Thánh vịnh 107: "Người đưa họ ra khỏi cảnh tối tăm mù mịt và đập tan xiềng xích gông cùm" được suy tư trong Hội nghị. Tôi bị đánh động bởi bài giáo lý do một Linh mục dòng Phanxicô giảng. Cứ giống như là tôi đã kể cho cha nghe cuộc đời tôi... cha đang kể lại những kinh nghiệm của tôi... Cha giải thích, cách thức mà sự dữ đã dùng những quyến rũ của thế gian để làm cho người ta tưởng chúng là hạnh phúc thật, để rồi tìm cách tiêu diệt thân xác của chúng ta – đền thờ của Chúa Thánh Thần, nơi cư ngụ của Thiên Chúa, nơi chúng ta có thể cảm nghiệm được Thiên Chúa.

Trong giờ cầu nguyện chúng tôi xin Chúa Giêsu giải thoát con người khỏi sự dữ. Ngay bên cạnh tôi có một phụ nữ khoảng 50 tuổi, bà bắt đầu kêu la như một đứa trẻ mới sinh, rồi bà bắt đầu nói với một giọng rất ghê mà không thể hiểu được. Dường như Chúa đang nói với tôi: "Ta bảo con rằng sự dữ là một sự thật trong cuộc sống ... bây giờ con thấy nó hiện diện chưa?" Tôi đã quyết định đi gặp Linh mục điều hành cuộc họp và khiêm tốn, vì tôi luôn kêu ngạo cho là mình có thể tự giải quyết mọi việc. Tôi xin cha cầu nguyện và kể với cha: "Con là một người nghiện ngập và đã rơi xuống tận đáy vực, con không biết làm sao để thoát ra. Xin cầu cùng Chúa Giêsu cho con." Cha đã mời tôi cầu xin Chúa Giêsu, rồi chúc lành cho tôi và tôi trở về chỗ của mình.

Sau đó một Linh mục rước kiệu Mình Thánh. Chúa Giêsu đã đi ngang qua tôi ... tôi cảm thấy trong tôi một ước muốn đi đến chạm vào Người. Tôi đã đứng lên và chạm vào Người và trở lại chỗ của mình. Sau đó vị Linh mục cầu xin Chúa Thánh Thần và yêu cầu đọc Lời chúa, đó là câu từ sách ngôn sứ Daniel: "Bởi Người là vị Thần hằng sống và tồn tại muôn đời; vương quốc của Người sẽ chẳng hề suy vong, quyền thống trị của Người vô cùng vô

tận. Người giải thoát, gìn giữ, Người làm dấu lạ và điềm thiêng, trên trời cùng dưới đất. Người đã cứu Daniel khỏi móng vuốt sư tử." Tôi nghe những lời này đang nói với tôi, tôi đã khóc và bắt đầu cảm thấy có điều mới mẻ trong linh hồn tôi. Bây giờ nhìn lại, tôi thấy đây là hoạt động của Chúa Thánh Thần được thực hiện bởi Lời sự sống. Chúng kiến những điều xảy ra, mẹ tôi đến nói với tôi: "Mẹ nghĩ Chúa đã nói với con và chữa lành cho con, bởi vì những điều Lời Chúa nói, được thực hiện." Bà bảo tôi không dùng thuốc cai nghiện vào ngày hôm sau và tôi nghe lời bà. Những ngày sau đó tôi nhận ra là tôi không có những triệu chứng của người cai nghiện nữa, tôi đã hoàn toàn được chữa lành...

Sau khi được chữa lành, một tu sĩ mà tôi đã gặp trong ngày em gái tôi nhận tu phục đã liên lạc với tôi. Sau khi tôi kể với thầy Chúa đã can thiệp vào đời tôi như thế nào, thầy ấy mời tôi đến Assisi, đầu tiên là vào dịp đầu Năm mới cùng với rất nhiều bạn trẻ khắp nước Ý, rồi sau đó tham gia vào một khóa học ơn gọi. Chính tại khóa học này tôi đã nghe đoạn Tin mừng nói về người đàn bà bị băng huyết. Tôi cũng bị thu hút bởi cách sống, lòng nhân từ, niềm vui và sự hiểu biết được chiếu tỏa nơi các tu sĩ ... như Đức Phanxicô nói qua lời của Đức Biển đức XVI: "Đời sống tu trì nên thúc đẩy sự phát triển của Giáo hội bằng sự thu hút lôi cuốn." Về đẹp này, và niềm ao ước mãnh liệt đã hướng dẫn tôi nhận ra, với sự giúp đỡ của vị linh hướng, Thiên Chúa đang gọi tôi đi theo Người theo cách sống của Thánh Phanxicô Assisi và các con cái thánh nhân. Trong vòng hai năm sau đó, sau những kinh nghiệm khác mà tôi trải qua, niềm ao ước trao phó đời mình trong tay Chúa đã lớn lên và tôi gia nhập tu viện năm 2008.

Thầy Daniel muốn nhắc những người gặp khó khăn thử thách trong cuộc sống: những đau khổ trong gia đình chúng ta có giá trị giáo dục: được đón nhận trong đức tin, nó chuẩn bị con tim chúng ta tiếp nhận Mầu nhiệm. Chúng ta cần gần các người trẻ để giúp họ cảm thấy được tôn trọng và yêu thương, và chúng ta cần giải thích cho họ sự trống rỗng trong trái tim họ, ao ước hạnh phúc và viên mãn của họ, chỉ có thể được làm đầy bằng mối liên hệ với Chúa Giêsu. Chỉ có Người nói với họ: "Ta đã đến để họ được sống và sống dồi dào. Ta đến niềm vui của họ được trọn vẹn." (Aleteia 14/11/2015)